

чини ни се, едно нѣщо: нѣманъето на куражъ у нашитѣ публични дѣйци, нѣманъето на куражъ да носѣтъ всецѣло отговорността за онова, което пишѣтъ. Безименността въ печата е тоже единъ редъ, който би могълъ да се поддържа и у насъ, но той си има мѣстото само за нѣкои вѣстници, които вече сѣ си съставили едно име, за които може да се каже: еди-кой-си вѣстникъ пиши, както казватъ: *Таилсъ* пиши; — въ *Стандардъ* се появила таквазъ дописка. Единъ припознатъ органъ на една партия може да не печата изобщо подписитѣ на своитѣ сътрудници; но обикновеннитѣ вѣстници у насъ би трѣбвало да печатѣтъ статиитѣ съ подписитѣ на авторитѣ имъ.

Ако хвърлимъ единъ погледъ назадъ къмъ изминхлий ни пѣтъ, ако сравнимъ минжлото съ настоящето, ще забѣлѣжимъ ли голѣмъ успѣхъ въ нашата журналистика?

Нѣма никакво съмнѣние, че между „Любословието“ на Фотинова и днешний, напримѣръ, „Български Прѣгледъ“ има една грамадна разлика; между „Цариградски Вѣстникъ“, който е излазялъ веднѣжъ въ недѣлята и „Свобода“ или „Свободно Слово“, които излазѣтъ ежедневно почти на сѣщия форматъ, има една голѣма разлика. Това е грамаденъ успѣхъ.

Да приложимъ и това, че ако „Българскитѣ Книжици“ сѣ печатали само на 1000 екземпляри и сѣ имали не повече отъ 400 — 500 абонати; ако „Цариградски Вѣстникъ“ е ималъ тоже до 500 абонати, днесъ имами периодически списания, които броятъ по 2000 и дору 3000 абонати („Български прѣгледъ“, „Свѣтлина“) и вѣстници, които иматъ и до 4—5000 абонати („Свобода“, „Зорница.“)

Но нетрѣбва да се увличама, а напротивъ длѣжни сме да видимъ какъ да подобримъ вѣтрѣшната страна на нашитѣ вѣстници и списания, какъ да отвѣдимъ професионални журналисти, какъ да въздигнемъ не само по брой, но и по качество нашия периодически печатъ.

Задача велика, задача достойна да обѣрне вниманието на всички, които обичатъ и милѣтъ за напрѣдка и продиганъето на нашата периодическа книжнина!

К Р А Й.